

Våren - är det våren som kommer eller är det vintern som ger sig av?
Är det ljus och värme som kommer eller är det mörker och kyla som flyr?

En oväsentlig fråga kan det tyckas, men kanske inte ändå, för jag menar att den har ett entydigt svar. Det är ljuset och värmen som kommer till oss! Helt enkelt för att det är ljus och värme som är någonting, rent fysiskt.

Ljus kan vara solens livgivande strålar eller skenet från en ficklampa. Kan ni tänka er motsatsen till en ficklampa, en apparat som sprider lite mörker mitt på dagen? En sådan möjäng förekommer endast i Oppfinnar-Jockes serietidningsvärld, och den väcker munterhet just för att vi alla inser att den är en omöjlighet.

Värmen, den goda värmen i kaffekoppen som man håller i sina frusna fingrar, den är inget annat än rörelse, vibrationer och rotationer hos de små molekyler som allting är uppbyggt av.

Kyla - är bara stillestånd, inaktivitet hos de små molekylerna.

Och mörker det är ingenting, endast frånvaro av ljus.

Det som ingenting är kan ej heller ge sig av utan det är ljuset som måste komma till oss.

Så det är våren som kommer med ljus och värme till våra stela kroppar, men inte bara till kroppen utan förhoppningsvis även till själen.

Motsatsparen ljus - mörker och värme - kyla har inte enbart en reell betydelse, utan även en mer symbolisk innebörd för människans sinnelag.

Det varma och ljusa förknippas med det goda, medan kyla och mörker står för ondskan.

Jag vill påstå att även i denna mer filosofiska mening så är ljuset, det goda, mera påtagligt än mörkret, ondskan.

Ondskan är bara en tomhet, en frånvaro av någonting.

De här i världen som tagit till sin uppgift att fördriva ondskan måste inse detta, annars kommer de att misslyckas totalt.

Man kan inte jaga bort något som i sig själv bara är en brist, en saknad. Man måste ha något att fylla detta tomrum med.

Man måste komma med kärlek, för ondskan är inget annat än frånvaro av kärlek.

Jag tänker nu inte på den sprittande kärlek som vi brukar förknippa med våren utan mera på den kärlek som aposteln Paulus beskriver.

Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst.

Den är inte utmanande, inte självisk, den bruser inte upp, den vill ingen något ont.

Den finner inte glädje i orätten, men gläds med sanningen.

Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig.

(1 Kor 13:4-7)

För värmen, för ljuset, för våren! Ett fyrfaldigt LEVE!